

Далъ му той съвѣтитъ си: да си гледа работата, да чете и да слуша учителитъ и наставницитъ си, и седемнайсетгодишниятъ Ботьовъ напуска своето родно гнѣздо и дълго се обръща къмъ схлупенитъ му кжщурки, къмъ неговитъ долини и хълмове, къмъ Мара-Гидикъ, която крие въ пазвитъ си неговитъ тайни мисли и желанія... И заплаква.

Но скоро се успокоява. Той се прѣнася въ новитъ страни, въ които отива: тамъ, мисли си той, е свободно; тамъ нѣма тирани и чорбаджии, нѣма народни изедници, нѣма срамно и тежко робство. Въ тая широка и свободна страна ще се учи той, за да се върне послѣ достоенъ за благо на родината си и нейната свобода. А върховетъ на Мара-Гидикъ и Юмру-Чалъ сѣкашъ му киматъ удобрително, бодро и засмѣно, съ далеченъ хайдушки поздравъ. И той виква обична пѣсень:

Горо ле, горо зелена —
виждѣ ли горо, хайдути,
Кара-Танаса, Инджето —
прѣзь тебе, горо, да минатъ,
вѣрна дружина да водятъ...

Тѣй бодъръ и съ такава вѣра въ себе си и въ бжднитъ дни на своето отечество, младиятъ ученикъ пристига въ Одеса. Ала голѣмиятъ руски крайморски градъ не го посрѣща тѣй добръ, както се надѣвалъ той: още въ първитъ дни градътъ му показва улицитъ си, пълни съ умърлушени хора, вѣчно записани въ работа, одърпани и избити хамали, работници, каруцари, дребни чиновници и студенти, надъ които често се извива и свири камшикътъ на стражара. Изъ улицитъ сноватъ патраули; тукъ нѣкого подгонятъ и затворятъ, задѣто пѣе непозволена пѣсень, тамъ пияница излива своята